

Και μετ' αὐτὸ τὸ φίλημα, βρέ Περικλῆ ψυρίλη,
 θέλε και σὺ τὰ πόδια μου μίς 'στὰ δικά σου χεῖλη,
 και φίλα τα και φίλα τα χωρὶς νὰ λημονῆς
 τί κι' ἐγὼ 'Ξεσπάθωσα κι' ὑπῆρξα Τουρκομάχος,
 κι' ἂν δὲν τὰ καταδῆσαι και τὰ περιφρονῆς
 τότε ξεσκαπουτοῦμαι και τὰ φίλω μονάχος.

Ὁ χρόνος ποῦ μάς ἔρχεται μὲ πλοῦτη φορτωμένους
 και μάς ὑπόσχεται σειρὰν θριαμβῶν ἑξαισιών,
 ἴλει μὲ Ποδοφίλημα νὰ δοξασητὸ τὸ γένος,
 ἴλει καθένας νὰ φιλή τὰ πόδια τοῦ πλοισίον.

Θέλει κι' ἔξω κι' ἰδῶ πέρα
 νὰ σοῦ λέω καλημέρα,
 και σὺ δίχως νὰ μιλῆς
 τὰ παπούτσι νὰ μοῦ βγάῃς
 και τὰ πόδια μου ν' ἀρπάξῃς
 και μᾶτε μούτε νὰ τὰ φιλής.

Αὐτός ὁ καινούριος χρόνος, ποῦ περιλαμπρος ἐφάνη
 πλήρης ὀδῆς και τιμῆς,
 θέλει μόνον 'στοὺς δρομαίς
 νὰ δοθῆ χρυσὸ στεφάνι,
 και χαμπῶσαν ἔξ ἡμῶν
 τὰ ποδάρια ν' ἀσημώσῃ,
 κι' ἔτσι νὰ τὰ φερῶσῃ
 'στῆς πατρίδος τὸν βωμόν.

Εἴποια λοιπὸν ὁ ζῦλιος 'στοὺς καλεσμένους 'μίλησε
 μ' ὁ Περικλῆς τοῦ Φασουλῆ τὰ πόδια καταφίλησε,
 μ' αὐτὸς τοῦ Περικλείτου, κι' ἄρχισαν τὴν κουβέντα,
 μ' ὁ Φασουλῆς τοῦ 'ρώναξε 'εβρί βλάκα μὲ πατιντά,
 μ' ὁ στὴν βοῆν τῆς ἰορτῆς τῆς ἀληθῆς εὐθιμου
 νὰ κέρω μεταρρῶμισιν 'στὸ λιγαρόν σκαθὶ μου,
 κι' ἀπὸ τῆς ρίμαις ἀγαπῆς
 πιστεύω νὰ σ' ἀρίση,
 μὰ γιὰ περίπατο μὴ πῆς
 'στὸ μύλο τοῦ Πανιέση.

Διόρθωσις 'στὸ λ ι γ ε ρ ὁ ν ἀνάλογος πρὸς τὸν καιρὸν.

Ὁ τροφῆρόν και πτερωτὸν ποδάρι,
 και σὺ πατοῦσα, μόνο μου καμάρι,
 εἰσεῖ τὴν νικην κράξεται,
 τὸν τύραννον τρομάξεται,
 ὁ Τούρκος νὰ σαστίση,
 τὸ πόδι μου νὰ λήση.

Ποδάρι μου λευκότατο σὰν γάλα
 σὰν βλέπω νὰ τὸ βάλῃς 'στὴ φευγάλα,
 ν' ἀφίνης 'πίσω τὰ σκυλιὰ,
 ποῦ μάς νομίζουσι γιὰ πουλιὰ,
 νὰ μόνη τακτικὴ μου,
 νὰ κι' ἡ πολεμικὴ μου.

'Στὸν οὐρανὸ βροντοκοπῆ κι' ἀστράφτει,
 τριγύρω μας ὁ πόλεμος ἀνάφτει
 'πίσω κι' ἔμπροσ και 'στὰ πλευρά,
 και τὰ ποδάρια μου τ' ἀβρά
 'στὸν σβέρκο μου κτυπᾶνε
 και 'στὴν Ἀθῆνα πᾶνε.

Γιὰ τῆς Πατρίδος τὴν ἑλευθερίαν
 και τὸν κλεινὸν προγόνων τὴν ἀνδρείαν,
 γι' αὐτὰ σαλπάρω και πιτῶ,
 και πῆρω δρόμο δυνατό,
 και εἰν θὰ σταματήσω
 προτοῦ νὰ τὰ ποκτῶσω.

Πῶ! πῶ! Καρόβλια... 'δέστε τα...
 νὰ δᾶς τὰ 'πούμε... 'πέστε τα.

'Ἀρχιμηνιὰ κι' ἀρχιχροιά
 κι' ἄς πῆς 'εἰρήνης κανονιὰ,
 κι' ἀρχὴ καλὸς μας χρόνος,
 ἔλθας μυρίζει κλώνος.

"Ἀη-Βασίλης 'σίμωσα
 —ὁ Μαγουλᾶς ἰθὺμωσα—
 ἀπὸ τὴν Καισαρεία
 —λιφάνα πᾶνε τρία—

Βαστῆ κοντύλι και χαρτί
 —πῶ! πῶ! Ρωμαίτικη γιορτῆ!—
 χαρτί και καλαμᾶρι,
 κι' ἕνα βαρὺ σαμᾶρι.

Σὰν τί νὰ γράφῃ, βρέ παιδιὰ,
 κανεῖς ὄν 'πῆρε μυρωδιὰ,
 μὰ τὰ σαμᾶρια τᾶχη
 γιὰ τὸν Ρωμῶν τὴν ράχη.

Βλέπει Ναυμάχους τοῦ καιροῦ
 —ψάλε τους σὺ, Κρεμμυδαροῦ—
 νὰ πᾶνουμε μαριδες,
 ροφούς και σιναγριδες.

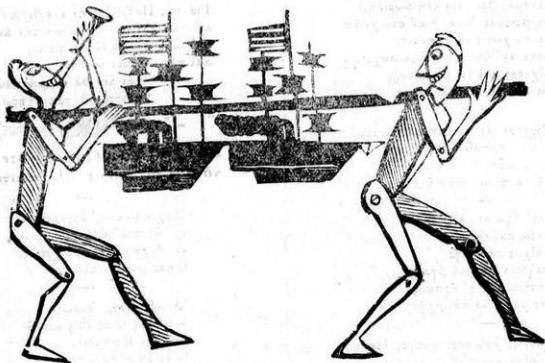
Μὰς δίνει Στόλο πλουμιστὸ
 ἀπὸ χαρτί χρωματιστὸ
 'στῆς γειτονιαῖς νὰ 'βγοῖμε
 τὰ Κάλαντα νὰ 'πούμε.

Δίνει και μπάμπαις ἀδεμαναῖς
 —πᾶν ἡ τρομάραις κι' ἡ φωναῖς—
 και κάστρ' ἀπὸ χαρτόνι
 γιὰ νὰ τὰ κάνουν σκόνη.

Χαρτένια μάς φιλοδωρεῖ
 τὴν Πρίβιζα τὴν τρομερῆ,
 ποῦ μῆνες και γιὰ τούτη
 'ζωδεύουμε μπκροῦτι.

Κι' ἐκίνο τὸ Καρμαμπουροῦ,
 ποῦ μάς ἐσάψιψε τὸν νοῦ,
 τὸ φέρνει λαχαράτο,
 φουσκ και πῆρτει κάτω.

Μαζεύει κι' ὅπλα και σπαθιά
 —τὰ χῶνει μίς 'στὴ γῆ βυθιὰ—
 και μάς φορεῖ ζυλιόνα
 νὰ μὴ μάς βάζουν σ' ἔνομα.

Μας δίνει και Σταυραετούς
ξυλίνους και ζαχαρωτούς
νὰ πῶν τὸ καλοκαίρι
μὲς 'στ' ἀγιοσμίνα μέρη.

Βγάζει γαλιόνα περισσά,
τὰ φέρνει 'στὸν Ἐπίμ Πασσά,
δίνει κι' ἀπάνω κάτω
τὸν Πόλεμο τραχάτο.

Τουρκιὰ κι' Ἑλλάς χωρὶς φλωρί
πασέια παίζουνε γερή,
κι' ἡ Πύλ' ἡ Ξεπισμένη
σὸτ' ἀ λὰ πρίμα βγαίνει.

Φωνάζου τὰ γαλιὰ κλου κλου
κι' ἡ Ρωμοσούν' ἡ φωνακλού
καθίξει 'στὸ τραπίι,
καὶ τὴν τιμὴ της παίζει.

Μὰ τῆς φωνάζου μερικοὶ :
εφάτσα κι' ἰδῶ, φάτσα κι' ἱκαί,
τίρτσα 'στὸν πρώτο λύκο,
'σοτάριαις καὶ σήκω.»

Τίρτσο τὸν Ρήγα τὸν θαρῶ,
χαρτί της τράπουλας γερῶ,
τίρτσο καὶ τὸν Καββάλο,
κι' ἐρίτος μῆτε μακάλο.

Ψέτο δὲν ἔχει Κοτιλὸν
καὶ μῆτε κρίατα πουλιῶν,
ζακουσκαις καὶ σαλάτταις,
καὶ γυμνωμέναις πλάταις.

Τοῦ χρόνου νάμαστε καλά
καὶ θὰ χορίψουμε τρελλά
κι' ἄλλου καὶ 'στὸ Παλάτι...
σας τάπαμα... σπολλάτη.

Κρεωφαγίας δίκη καὶ τῶν «Καιρῶν» ἡ νίκη.

Λοιπὸν συγχαρητήρια κι' ἀπ' ἑλούς κι' ἀπὸ 'μίνα
'στὸν Κανελλίδη τῶν «Καιρῶν», τὴν τιμημένη πένα,
τὸν πατριώτην τὸν θαρμὸν, τὸν ἀκριβὸν μας φίλον,
καὶ 'στὸν Δημητρακόπουλον, ἀγωνιστὴν στωμίλον,
κι' οὔτε γιὰ ξένα τοῦ λοιποῦ νὰ γράφουμ Βασιλόπουλα
πῶς τρῶνε τῆς Σαρακοσταίς ἀνάκτια καὶ γαλόπουλα,
γιατὶ μετὰ τὸν πόλεμον τῆς νίκης καὶ τῆς δόξης
ἡ Θίμις παραλόσσαξε μὲ τὰς καταδιώξεις.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μὲ ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἐμεροδύεται πρώτης εἰς τοῦ Κωνσταντινῆς,
ποικίλοντες εἰς ἀόλας, εἰς σχήματα κι' εἰς ἰδιῶν,
τῆς σήμας, γιὰ γραφεῖα, γιὰ κἀθε δουλειῶν,
τούτοις Ἐμεροδύεται δὲν ἄγῃται ὡς αὐτοί.

Γιὰ σου, λεβέντικο παιδί, σὺ Γεωργίη Νικολέρη,
ποῦ ἔπρεε τῆς Ἀγγελικῆς, τὴν κῆρη τοῦ Μενίλλη,
ἕνα κορίτσι τρομερὸ καὶ σὰν τὸ κροστέρι...
γιὰ σου, ζευγαὶ ταρμασῶ, νὰ ζήσης χρόνια χίλια.

Πάει λοιπὸν κι' ὁ Φασουλῆς, κοντὰ κι' ὁ Παρλιάνος,
'στὸ «Λουβρο» τὸ παρῆμα τὸ φύμα του νὰ κἀνη,
αὐτοὶ ὁ Κανελλόπουλος εἰς θαυμαστὴς κι' ἐρίτος !
μὲ δῆρα ποῦ δὲν λήγουσι τὸν κόσμο θὰ τρελλάνη.

Τούτους ἰδῆμα κἀλλιστον ἐν μέσῳ τῆς βοῆς :
'Ἑλλάς εἰς τὸ μεταίμιον θαύτου καὶ ζωῆς •
'Ἐτὸν «Νεολόγους» εὐχαρῶς θαύτας Ἐκείνας,
ἀπὸ πολλῆς ἀξίας.

Ἔργον Μάρμαρ' Ἰουλοῦ, ἠΠρόβλημα Πολιτικῶν,
καρσιποῦσαστον βιβλίον καὶ πολὺ σημαντικόν.